

GROZNI GAŠA

I PROKLETSTVO MUMIJE

FRANČESKA SIMON

Ilustrovaó: *Toni Ros*

Preveo:
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Francesca Simon

Horrid Henry and the Mummy's Curse

Text Copyright © Francesca Simon 2000

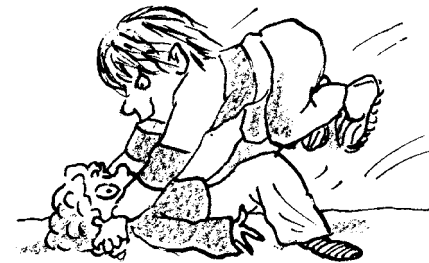
Illustrations Copyright © Tony Ross 2000

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojim prijateljima i savetnicima

Džou i Frediju Gaminari

SADRŽAJ

1. *HOBİ GROZNOG GAŠE.....9*
2. *DOMAĆI ZADATAK GROZNOG GAŠE..... 29*
3. *GROZNI GAŠA NA ČASU PLIVANJA..... 47*
4. *GROZNI GAŠA I PROKLETSTVO MUMIJE..... 63*

1

HOBİ GROZNOG GAŠE

„Sklanjaj mi se s puta, crve!“, vrisnu Grozni Gaša, proguravši se kraj svog mlađeg brata Savršenog Saše i uletevši u kuhinju.

„NE!“, vrisnu Savršeni Saša. Pojurio je za Gašom i uhvatio ga za nogu.

„Puštaj me!“, viknu Gaša. Zgrabio je neotvorenu kutiju pahuljica „medene frcokle“. „U-ta-ta, u-ta-ta, ja sam je prvi uzeo.“

Savršeni Saša se bacio na kutiju pahuljica i oteo je Gaši. „Ali sada je red na mene!“

„Nije, nego na mene!“, zakrešta Gaša.

Pocepao je vrh kutije i gurnuo ruku unutra.

„Moja je!“, kriknu Saša. Pocepao je dno kutije.

Na pod je pala mala igračka umotana u celofan.

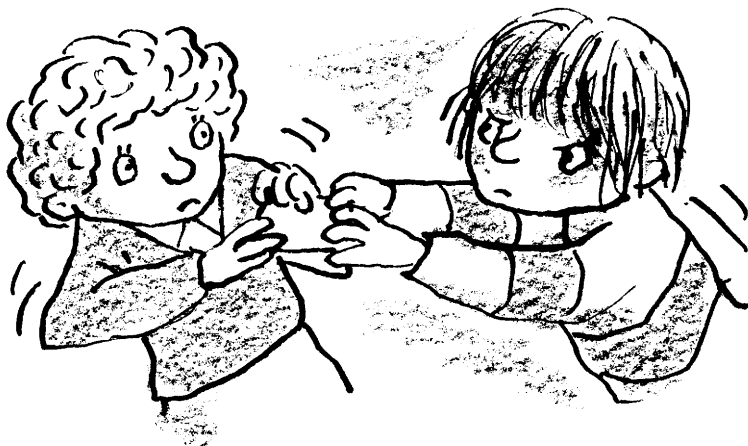
Gaša i Saša su se bacili na nju.

„Daj mi to!“, zaurla Gaša.

„Ali sada je red na mene da je uzmem!“, zaurla Saša.

„Ne budi grozan, Gašo!“, viknu mama. „I daj mi to, smesta!“

Ni Gaša ni Saša nisu puštali.

„NE!“, vrisnuli su Gaša i Saša. „SADA JE RED NA MENE DA DOBIJEM IGRAČKU!“

Grozni Gaša i Savršeni Saša su sakupljali goblina iz kutija pahuljica „medene frcokle“. Baš kao i svako drugi u njihovoj školi. Postojalo je deset različitih goblina, u deset različitih boja, od najčešće zelene do najređe zlatne. I Gaša i Saša su sakupili goblina svih boja. Osim jednog. Zlatnog.

„Dobro“, upitala je mama, „na koga je red da dobije igračku?“

„NA MENE!“, vrisnuli su Gaša i Saša uglas.

„On je dobio poslednju!“, zakrešta Gaša, „Sećaš se – otvorio je novu kutiju i dobio plavog goblina.“

Savršeni Saša jeste dobio plavog goblina – ali u pretposlednjoj kutiji. Ali zašto bi Saša dobio bilo šta? Da nije počeo da me oponaša i skuplja goblina, mislio je Gaša besno, ja bih ih dobio sve.

„NE!“, arlauknu Saša. Briznuo je u plač. „Gaša je otvorio poslednju kutiju.“

„Plaçljivko“, izrugivao se Gaša.

„Prekini“, reče Saša.

„Prekini“, oponašao ga je Gaša.

„Mama, Gaša mi se ruga“, zakuka Saša.

„Sad se sećam“, reče mama. „Red je na Sašu.“

„Hvala ti, mama“, reče Savršeni Saša.

„Nije pošteno“, vrisnu Grozni Gaša dok je Saša cepao celofan. Zasiojalo je nešto zlatno.

„Nije moguće“, izusti Saša. „Zlatni goblin!“

Grozni Gaša se osećao kao da ga je neko tresnuo u stomak. Zurio je u zanosnog, zadivljujućeg zlatnog goblina.

„Nije pošteno!“, zaurla Gaša. „Hoću i ja zlatnog goblina!“

„Žao mi je, Gašo“, reče mama. „Tvoja je sledeća kutija.“

„Ali ja hoću zlatnog goblina!“, vrisnu Gaša.

Skočio je na Sašu i oteo mu goblina iz ruke. On je bio Uragan Gaša i rušio je sve pred sobom.

„Upomoooooć!“, zaurla Saša.

„Ne budi grozan, Gašo, inače nećeš dobiti više nijednog goblina!“, viknu mama. „Sada počisti ovaj svinjac i oblači se.“

„NEĆU!“, kriknu Gaša. Otrčao je na sprat u svoju sobu, i zalupio vrata za sobom.

Morao je da dobije zlatnog goblina. Prosto je morao. Niko u školi nije imao zlatnog. Gaša

je sada video sebe u središtu pažnje, kako se svi guraju samo da bi videli njegovog zlatnog goblina. Mogao bi to da im naplaćuje po dvadeset dinara. Svi će hteti da ga vide i pipnu. Gašu će zvati na sva rođendanska slavlja. A umesto toga, u središtu pažnje će biti Saša. Od same pomisli, Gaša je zaškrgutao zubima.

Ali kako da ga nabavi? Goblini nisu mogli da se kupe. Mogli su da se dobiju samo u kutijama „medenih frcokli“. Gaša je pojeo brda „medenih frcokli“ da bi sakupio sve goblina. Sav taj trud bi mogao biti uzaludan ako ne nabavi zlatnog.

Mogao je, naravno, da ukrade Sašinog. Ali Saša će to sigurno primetiti, a Gaša će biti glavni osumnjičeni.

Mogao bi da se menja. Da! Ponudiće Saši dva zelena! To je velikodušno. Zapravo, to je veoma velikodušno. Međutim, Saša je mrzeo

menjažu. Ko zna zašto, uvek je mislio kako Gaša hoće da ga prevari.

A onda je iznenada Gaši sinula divna, čudesna ideja. Jeste, moraće da malko-
-malkice i vara, ali je Gašin cilj bio pravedan. On je skupljao goblina *mnogo* duže od Saše. Zaslužio je zlatnog, a Saša nije.

„Znači, dobio si zlatnog goblina“, reče Gaša, provirivši u Sašinu sobu. „Baš mi je žao.“

Savršeni Saša je prestao da glanca svoje goblina. „Zašto?“, upitao je sumnjičavo. „Svi žele zlatnog goblina.“

Grozni Gaša je tužno pogledao Savršenog Sašu. „Više ne. Znaš, oni su veoma baksuzni. Svako ko ih je dobio umro je strašnom smrću.“

Savršeni Saša se zagledao u Gašu, a onda u svog zlatnog goblina.

„To nije istina, Gašo.“

„E baš jeste.“

„E baš nije.“

Grozni Gaša se sporo prošetao Sašinom sobom. Svako malo bi nešto zapisao u svesku.

„Klikeri – tu su. Tri viteza – tu su. Prirodnjački komplet – ma ne. Zbirka novčića, tu je.“

„Šta to radiš?“, upita Saša.

„Samo gledam šta ću uzeti od tvojih stvari kada te više ne bude bilo.“

„Prestani!“, reče Saša. „To o zlatnim goblinima si sada izmislio – je l' tako?“

„Nisam“, odgovori Gaša. „Sve je pisalo u novinama. Prvo jedan dečak koji je krenuo da prošeta psa i upao u jezero vrele lave. Onda devojčica koja se udavila u klozetskoj šolji, i siroti klinja koji...“

„Neću da umrem“, reče Savršeni Saša. Prebledeo je. „Šta da radim?“

Gaša je zastao. „Ništa ne možeš da uradiš. Kada ga jednom dobiješ, gotovo je.“

Saša je poskočio.

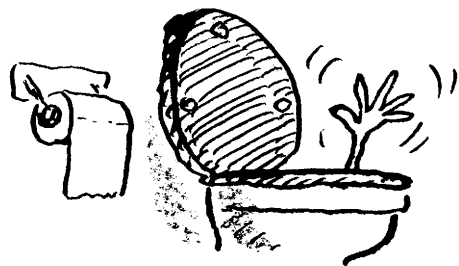
„Baciću ga!“

„Slaba vajda“, reče Gaša. „I dalje će te pratiti nesreća. Postoji samo jedan izlaz...“

„Šta?“, upita Savršeni Saša.

„Ako daš zlatnog nekome ko je dovoljno hrabar da ga uzme, onda baksuz prelazi na njega.“

„Ali niko neće hteti da ga uzme!“, zavapi Saša.

„Da ti kažem nešto“, reče Gaša. „Ja ću preuzeti opasnost na sebe.“

„Siguran si?“, upita Saša.

„Naravno“, odgovori Grozni Gaša. „Ti si mi brat. I ti bi svoj život stavio na kocku za mene.“

„Važi“, reče Saša. Pružio je Gaši zlatnog goblina. „Hvala ti, Gašo. Ti si najbolji brat na svetu.“

„Znam“, reče Grozni Gaša.

Napokon je u rukama držao svog ličnog zlatnog goblina. Pripadao je samo njemu i nikom drugom. Jedva je čekao da vidi lice Hirovite Hane kada joj njime mahne pred nosom. I Nemogućeg Nešu. On će pozeleneti od zavisti.

Onda je Savršeni Saša briznuo u plač i strčao u prizemlje.

„Mama!“, zavijao je. „Gaša će da umre! A ja sam za to kriv.“

„Molim?“, zakreštala je mama.

Jao, pomislio je Gaša. Čvršće je stegao svoje blago.

Mama je dojurila na sprat. Otela je zlatnog goblina od Gaše.

„Kako možeš da budeš tako grozan, Gašo?“ viknula je mama. „Nema televizije nedelju dana! Siroti Saša. Sada se spremaj. Idemo u kupovinu.“

„NE!“, arlauknu Gaša. „Neću da idem!“

Grozni Gaša se mrštio dok je pratio mamu između polica u samoposluzi. Naletio je na neke ljude, pa mama više nije dala da on gura kolica. Onda ga je uhvatila kako puni kolica čipsom i gaziranim sokovima, pa ga je naterala da ih sve vrati. Kako je ovo ispao truo i grozan dan.

„Mljac, kupus“, reče Savršeni Saša. „Možemo li da ga uzmemo?“

„Naravno“, odgovori mama.

„I cveklu, nju obožavam!“, reče Saša.

„Samo navali“, reče mama.

„Ja hoću slatkiše!“, vrisnu Gaša.

„Ne“, reče mama.

„Ja hoću krofne!“, vrisnu Gaša.

„Ne!“, vrisnu mama.

„Ovde nema ništa da se jede!“, kriknu Gaša.

„Prestani da budeš grozan, Gašo“, prosikta mama. „Svi nas gledaju.“

„Baš me briga.“

„E pa mene jeste briga“, reče mama. „Sada budi koristan. Idi i donesi kutiju 'medenih frcokli.'“

„Važi“, reče Gaša. Ukazala mu se prilika da pobjegne. Pre nego što je mama stigla da ga zaustavi, zgrabio je kolica i odjurio.

„Čuvajte se trkačkih kola!“, cicao je Gaša. Kupci su bežali na sve strane kada se on zaleteo između polica i uz škripu kočnica stao ispred one sa pahuljicama. Eno „medenih frcokli“. Ogromna gomila, složena kao kula,

ispod svetlećeg natpisa „U svakoj kutiji goblin! Sakupite ih sve!“.

Gaša je uzeo kutiju i stavio je u kolica.

A onda je Grozni Gaša stao. U čemu je svrha kupovanja čitave kutije ako će u njoj biti samo još jedan zeleni goblin? Gaša je mislio da to neće moći da podnese. Samo ću

proveriti šta je unutra, pomislio je. Onda, ako je unutra stvarno zeleni goblin, biću spreman za razočaranje.

Pažljivo je otvorio kutiju i gurnuo ruku unutra. Aha! Evo je igračka. Izvadio ju je, i digao ka svetlosti. Maler! Zeleni goblin, baš kao što se bojao.

Ali čekaj. Sigurno negde postoji neko dete koje čezne za zelenim goblinom da kompletira zbirku, baš kao što Gaša čezne za zlatnim. Zar ne bi bilo sebično i grozno s Gašine strane da uzme zelenog, koji mu ne treba, kada bi on nekoga usrećio?

Virnuću samo u još jednu, pomislio je Grozni Gaša, vrativši kutiju koju je otvorio i uzevši drugu.

Cep! Otvorio je i nju. Crveni.

Hmm, pomislio je Gaša. Crveni nam je višak.

Cep! Još jedna otvorena kutija. Plavi.

Cep! Cep! Cep!

Zeleni! Zeleni! Plavi!

Probaću još samo jednu sa vrha, pomislio je Gaša. Propeo se na vrhove prstiju i isteglio se koliko je mogao. Zavukao je ruku u kutiju i zgrabio igračku.